

Sygn. akt VIII GC 410/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Górską

Protokolant Patrycja Predko

po rozpoznaniu w dniu 5 stycznia 2015 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę 556.077,76 zł

I zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 328.251,41 zł (trzystu dwudziestu ośmiu tysięcy dwustu pięćdziesięciu jeden złotych i czterdziestu jeden groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 4 lipca 2012 r.

II oddala powództwo w pozostałej części;

III zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 16.657 zł (szesnastu tysięcy sześciuset pięćdziesięciu siedmiu złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt VIII GC 410/12

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w S. kwoty 556.077,76 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4 lipca 2012 r. oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że złożyła u pozwanej zamówienie na wykonanie pudła piaskarki z montażem przenośnika taśmowego i rozsypywacza według dokumentacji do 15 września 2011 r. oraz kolejnych sztuk solarko – piaskarek w terminie październik-grudzień 2011 r. Cena za jeden komplet miała wynieść 13.500 zł netto. Pozwana potwierdziła przyjęcie zamówienia za cenę 16.900 zł za wykonanie pudła z materiałów dostarczonych przez powódkę. Pierwsza z maszyn miała być prototypem, stąd zmiany wykonawcy miały być odnotowywane, a następnie wycenione i zaakceptowane do produkcji kolejnych solarko – piaskarek. Powódka wskazywała na konieczność wykonania dodatkowych prac, które nie wynikały z dokumentacji technicznej, w związku z czym pozwana określiła koszty ich wprowadzenia na 5.602 zł w odniesieniu do prototypowej maszyny i 4.727 zł przy pozostałych 9 sztukach. Powódka zanegowała kalkulację i przedstawiła własną określając wzrost kosztów łącznie na 11.702,76 zł. Pozwana wskazała, że faktycznie wzrost kosztów produkcji na jedną solarko – piaskarkę wyniósł 39.445,31 zł. Powódka następnie uznała, że koszty wykonania jednej sztuki maszyny wyniosły 20.934 zł, wyceniając koszt wykonania prac dodatkowych w związku z wykonaniem wszystkich 10 maszyn na kwotę 15.698,76 zł. Pozwana wydała powódce trzy solarko – piaskarki pomimo zapłacenia ceny, zaś w odpowiedzi na żądanie wydania kolejnych 7 sztuk wezwała powódkę do zapłaty kwoty

369.323,80 zł netto i wystawiła fakturę na powyższą kwotę. Powódka nie zaakceptowała żądania, w związku z czym nie doszło do wydania wyprodukowanych maszyn. Powódka uznała, że strony łączyła umowa o dzieło – wykonanie 10 sztuk solarko – piaskarek za wynagrodzeniem kosztorysowym w wysokości 16.900 zł. Powódka zaakceptowała konieczność wykonania prac dodatkowych i podwyższenia wynagrodzenia, a następnie zapłaciła za wykonanie dzieła przed terminem zakończenia jego wykonywania. Wobec bezskutecznego wzywania pozwanej do wydania dzieła i wyznaczenia 7-dniowego terminu do spełnienia świadczenia, powódka złożyła oświadczenie o odstąpieniu od umowy i wezwała pozwaną do zapłaty. Na dochodzoną pozew kwotę składa się wynagrodzenie za 7 sztuk piaskarek w kwocie 135.890,51 zł (19.412,93 zł za sztukę), koszty przekazanych materiałów w kwocie 227.826,34 zł (32.546,62 zł za sztukę) oraz 192.360,91 zł tytułem poniesionej szkody. Ze względu na zwłokę z wydaniem solarko – piaskarek powód utracił bowiem kontrahenta, dla którego maszyny były przeznaczone za umówioną cenę w wysokości 79.439,68 zł za jedną sztukę.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki kosztów procesu.

Pozwana podniosła, że roszczenia objęte pozewem nie są udowodnione zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Zaprzeczyła, aby strony wiązała umowa wykonania piaskarek za wskazaną cenę i w terminie podanym w zamówieniu, w sytuacji nieprzekazania pozwanej właściwej dokumentacji. Pozwana zauważyła, że strony nie uzgodniły stanowiska w zakresie kosztów dodatkowych wynikających ze zmian wprowadzonych w dokumentacji, a co za tym idzie powódka nie udokumentowała zasadności roszczeń objętych pozewem. Podniosła, że rzeczywiste koszty poniesione przez pozwaną w procesie budowy maszyn ukształtowały się na poziomie znacznie wyższym niż wynikający ze wstępnych ustaleń, to jest wyniosły 36.932,38 zł w odniesieniu do jednej sztuki piaskarko – solarki. Pozwana powołała się na wycenę rzeczoznawcy, zgodnie z którą wynagrodzenie za wykonanie 10 sztuk piaskarko – solarek wynosi 563.453,10 zł bez materiałów powódki. Pozwana zakwestionowała skuteczność odstąpienia od umowy, wskazując iż wadliwe było pełnomocnictwo udzielone do tej czynności. Wskazała, że warunki umowy stron nie zostały formalnie ustalone. Nie sposób przy tym mówić o wystąpieniu opóźnienia w wykonaniu przedmiotu zamówienia skoro powódka dokonała 69 zmian konstrukcyjnych w dokumentacji. Pozwana uznała także, że przysługiwało jej prawo zatrzymania przedmiotu zamówienia do czasu zapłaty należnego wynagrodzenia. Odnosząc się do żądania zapłaty kosztów przekazanych materiałów pozwana zaprzeczyła, aby je otrzymała. Co się zaś tyczy odszkodowania wskazała, że roszczenie w tym zakresie nie zostało udokumentowane, powódka nie wykazała związku przyczynowego pomiędzy działaniem pozwanej a powstałą szkodą. Z ostrożności procesowej zarzuciła znaczne przyczynienie się powódki do powstania szkody ze względu na wprowadzone w dokumentacji zmiany bez uzgodnienia wynagrodzenia za dodatkowe prace.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 sierpnia 2011 r. powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. złożyła pozwanej (...) Spółce Akcyjnej w S. zamówienie na wykonanie pudła piaskarki z montażem przenośnika taśmowego i rozsypywacza do 15 września 2011 r. oraz wykonania 9 sztuk piaskarek do października - grudnia 2011 r. W uwagach wskazano, że szczegóły zostaną uzgodnione przez strony. Elementy przenośnika taśmowego i części do rozsypywacza miała dostarczyć powódka. Cenę jednego kompletu określono na 13.500 zł. Strony przewidywały możliwość zmiany wysokości wynagrodzenia, nie przewidziały jednak konkretnych zasad rozliczenia.

W dniu 19 sierpnia 2011 r. pozwana potwierdziła przyjęcie do realizacji zamówienia w terminach ustalonych w zamówieniu. Jako ustaloną cenę wskazała 16.900 zł za sztukę netto wskazując, że cena zawiera wykonanie pudła z materiałów powódki w oparciu o dostarczoną wraz z zamówieniem dokumentację techniczną oraz montaż dostarczonych przez powódkę elementów (taśma przenośnika, wały rozbrylające, rozsypywacz).

Dowód:

- zamówienie k. 14

- potwierdzenie zamówienia k. 15

- zeznania świadka J. K. (1) k. 324-325
- zeznania prezesa zarządu powódki P. K. k. 333-334, 335, 599-601

Strony współpracują ze sobą przy budowie maszyn drogowych od 2000 roku.

Niesporne

- umowa z dnia 26.06.2006 r. k. 367-369
- zeznania świadka J. K. (2) k. 138
- zeznania świadka S. R. k. 138

Określone w zamówieniu koszty wykonania maszyny miały dotyczyć prototypu, ustalone zostały w oparciu o dokumentację techniczną i rysunkową przekazaną przez powódkę i spis materiałów niezbędnych do wykonania maszyny. Kalkulacja sporządzana była przed rozpoczęciem produkcji, dokonywana była w oparciu o dokumentację odnoszącą się do maszyn wykonywanych na rzecz powódki na podstawie wcześniej zawartych umów. Sposób dokonania kalkulacji nie został przedstawiony powódce.

Przedstawiciele stron mieli dokonać uzgodnień co do zmian w procesie produkcji i wynikających z tego kosztów po wykonaniu prototypu maszyny.

Materiały niezbędne do wykonania konstrukcji dostarczać miała pozwana, przy czym powódka odpowiedzialna była za przekazanie materiałów niezbędnych do wykonania dodatkowych elementów, w tym przenośnika taśmowego, rozsypywacza, układu hydraulicznego. Przekazanie materiałów pomiędzy stronami nie było protokolowane, pracownicy powódki wykonywali prace związane z montażem elementów w siedzibie pozwanej.

Dowód:

- zeznania świadka J. K. (2) k. 138
- zeznania świadka S. R. k. 138
- zeznania świadka R. P. k. 138-139
- zeznania świadka M. G. k. 139
- zeznania świadka L. P. k. 140
- zeznania świadka J. K. (1) k. 324-325
- zeznania prezesa zarządu powódki P. K. k. 333-334, 335, 599-601

W toku wykonywania czynności przez pozwaną dokonywane były zmiany w dokumentacji stanowiącej podstawę wykonania maszyn. Zmiany te inicjowane były przez obydwie strony postępowania, zazwyczaj parafowane przez J. K. (1) i kierownika oddziału produkcyjno – wdrożeniowego P. J. na rysunkach. Zmienione rysunki pozwana przekazywała powódce do akceptacji. Zmiany były nanoszone na pierwotną dokumentację, niekiedy już po wykonaniu prac.

Dowód:

- zeznania świadka R. P. k. 138-139
- zeznania świadka M. G. k. 139

- zeznania świadka L. P. k. 140
- zeznania świadka P. J. k. 140-141
- zeznania świadka A. R. k. 141
- zeznania prezesa zarządu pozwanej P. D. k. 334

W piśmie z dnia 14 września 2011 r. powódka wyszczególniła czynności do wykonania przez pozwaną przy budowie piaskarki (...) 8AT i pług (...) (...), a nie wynikające wprost z dokumentacji konstrukcyjnej - mocowanie planeki, montaż maszyny przed malowaniem, próby warsztatowe według oddzielnego programu, demontaż maszyny po próbach, mycie, malowanie, montaż końcowy, próby ruchowe „luzem”, wyginanie płyt pług, mocowanie cylindra regulacji koryta zsywowego, mocowanie zatrząsków rozrzutnika, montaż skrzydeł zsygowych i blokady skrzydeł, zamocowanie czerwonej lampy rozsypywacza, przyspawanie rurek kablowych, montaż szczotek czyszczących taśmę oraz inne, drobne, wynikające w trakcie budowy.

Dowód:

- pismo powódki z dnia 14.09.2011 r. k. 16, 479
- zeznania świadka J. K. (2) k. 138

Pozwana wydała powódce 1 solarko – piaskarkę we wrześniu, zaś 2 dalsze sztuki w grudniu 2011 r. W grudniu 2011 r. pozwana podjęła decyzję o wyłączeniu produkcji na okres 3 tygodni w celu zaoszczędzenia kosztów ogrzewania hali. W styczniu 2012 r. zakończono prace związane z wykonaniem pozostałych maszyn.

Dowód:

- zeznania świadka R. P. k. 138-139
- zeznania świadka S. R. k. 138
- zeznania świadka A. R. k. 141
- zeznania świadka J. K. (1) k. 324-325
- zeznania prezesa zarządu powódki P. K. k. 333-334, 355, 599-601

Fakturą VAT nr (...) z dnia 29 listopada 2011 r. pozwana obciążyła powódkę kwotą 119.389,52 zł brutto za wykonanie 5 sztuk zespołów składowych – piaskarek.

Z kolei na mocy faktury VAT nr (...) z dnia 22 grudnia 2011 r. pozwana obciążyła powódkę kwotą 95.511,62 zł brutto z tytułu wykonania 4 sztuk zespołów składowych – piaskarek. Powódka uregulowała należności wynikające z ww. dokumentów w dniach 29 listopada 2011 r. i 2 stycznia 2012 r.

Dowód:

- faktura VAT nr (...) k. 41
- faktura VAT nr (...) k. 43
- wyciągi z rachunku k. 42, 44
- zeznania prezesa zarządu powódki P. K. k. 333-334, 335, 599-601

W piśmie z dnia 17 stycznia 2012 r. pozwana przedstawiła analizę kosztów związanych z wprowadzonymi do dokumentacji technicznej i produkcji technicznej w trakcie realizacji zlecenia zmianami. Wskazano na 69 zmian, które miały wpływ na wzrost kosztów robocizny o 4.950 zł, wzrost materiałów o 652,48 zł (razem 5.602 zł) w odniesieniu do pierwszej sztuki. W odniesieniu do pozostałych 9 sztuk piaskarko – solarek wzrost kosztów robocizny określono na 4.092 zł, zaś materiałów – 635,39 zł (razem 4.727 zł). W załączonym zestawieniu pozwana przyjęła do wyliczeń stawkę 50 zł za roboczogodzinę.

W odpowiedzi powódka podniosła, że zmiany zostały wycenione jednostronnie, a według ustaleń stron miały być wycenione i zaakceptowane do produkcji seryjnej po zakończeniu budowy wspólnie przez strony. Przedstawioną wycenę powódka uznała za zawyżoną o 200-500% z uwagi na brak technologii budowy maszyny, brak technologii wykonania poszczególnych zespołów i detali maszyny, brak norm czasowych podanych pracownikowi przed przystąpieniem do wykonania konkretnej roboty, czas wykonania poszczególnych detali i zespołów policzony „od tyłu”. Powódka przedstawiła własną wycenę stwierdzając, że dodatkowy koszt każdej z 9 maszyn seryjnych wyniesie 1.114,06 zł netto, co przy 9 sztukach daje 10.026,54 zł netto. Za wykonanie prototypu dodatkowy koszt kształtuje się na poziomie 1.676,22 zł netto. Łącznie zwiększa to wynagrodzenie pozwanej o 11.702,76 zł.

Pozwana zaprzeczyła ustaleniom dotyczącym wspólnej wyceny zmian przy produkcji maszyn. Podkreśliła, że nie było możliwe wycenianie na bieżąco zmian wprowadzonych w trakcie produkcji i zaniżenie kosztów dodatkowych w pierwotnej kalkulacji. Podtrzymała przedstawioną uprzednio wycenę wskazując, że poniosła koszty w wysokości 56.345,31 zł przy produkcji piaskarko – solarki (za 1 maszynę). Wycena sporządzana była przez L. P., który uwzględnił – zgodnie z wytycznymi nowego prezesa zarządu pozwanej - zwiększony koszt materiałów oraz wartość roboczogodziny na poziomie wyższym, niż wynikał z dotychczasowej umowy z powódką. Czas wprowadzenia zmian został wyliczony przez P. J. na podstawie toku produkcji, fizycznego czasu wykonania.

W kolejnym piśmie koszt prac dodatkowych przy prototypie powódka określiła łącznie na 2.072,22 zł netto, zaś przy produkcji 9 sztuk maszyn 13.626,54 zł, łącznie 15.698,76 zł netto.

Dowód:

- pismo pozwanej z dnia 17.01.2012 r. k. 17
- zestawienie części wydanych k. 18-20
- pismo powódki z dnia 2.02.2012 r. k. 21
- wycena k. 22-24
- pismo pozwanej z dnia 9.02.2012 r. k. 25-26
- pismo powódki z dnia 13.02.2012 r. k. 27
- pismo pozwanej z dnia 17.02.2012 r. k. 28
- pismo powódki z dnia 28.02.2012 r. k. 29
- zeznania świadka J. K. (2) k. 138
- zeznania świadka S. R. k. 138
- zeznania świadka P. J. k. 140-141
- zeznania świadka J. K. (1) k. 324-325

W dniu 19 stycznia 2012 r., po odwołaniu S. R., prezesem pozwanej spółki został P. D.. Nie miał on informacji dotyczących warunków realizacji umowy z powódkę. Przekazano mu informację dotyczącą wysokości przyjętej przez strony stawki za roboczogodzinę na poziomie 50 zł oraz wprowadzania licznych zmian w dokumentacji na etapie jej realizacji. Po analizie otrzymanej dokumentacji, informacji otrzymanych pracowników i wniosków wyceny prezes zarządu pozwanej uznał, że pozwana poniosła stratę w związku z realizacją umowy z dnia 10 sierpnia 2011 r.

Dowód:

- zeznania prezesa zarządu pozwanej P. D. k. 334

Pismem z dnia 24 lutego 2012 r. powódka wezwała pozwaną do wydania 7 sztuk piaskarek z przenośnikiem taśmowym i rozsypywaczem, zgodnie z zamówieniem z dnia 10 sierpnia 2011 r. Powołała się na fakt uregulowania wystawionej faktury oraz zakończenie prac. Wynagrodzenie za prace dodatkowe uznała za ustalone jednostronnie, niezgodnie z wartością rynkową. Kolejne wezwania pochodziły z dnia 4 kwietnia 2012 r. i 15 maja 2012 r. W odpowiedzi pozwana wezwała do pokrycia kosztów wykonania zespołów piaskarek i pługów lemieszowych.

Dowód:

- wezwanie z dnia 24.02.2012 r. k. 30

- wezwanie z dnia 4.04.2012 r. k. 31

- wezwanie do zapłaty z dnia 16.04.2012 r. k. 32

- ostateczne wezwanie z dnia 15.05.2012 r. k. 34-35

W dniu 16 kwietnia 2012 r. pozwana wystawiła fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 601.053,20 zł brutto (488.661,14 zł netto). Na wskazaną kwotę składało się 369.323,80 zł tytułem dopłaty do zespołu skl. piaskarki (10 sztuk) i 119.337,34 zł tytułem dopłaty do zespołu skl. Pług lemieszowy (10 sztuk). Jako termin zapłaty wskazano 23 kwietnia 2012 r.

Dowód:

- faktura z dnia 16.04.2012 r. k. 33

Średnia wartość wykonanego pudła solarko – piaskarki, przy stawce roboczogodziny 50 zł oraz przyjęciu 4808 godzin na budowę 10 sztuk wynosi 24.692,48 zł; Kwota ta obejmuje koszt materiału dodatkowego (...),8 zł. Cena rynkowa solarko – piaskarki typu M. A., nie pomniejszona o wartość zmontowanych elementów dostarczonych przez powódkę wynosi 49.000 zł.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego Z. N. k. 359, 438-442, 532-550, 592-595

- zestawienie kosztów k. 91-98, 394-397, 453-455

- rysunki k. 203-317, 371-374, 487-521

- wydruki k. 388-389

- informacja k. 390-393

- kosztorysy k. 398-408

- faktury k. 370, 410-416, 457-458, 483-486

- pismo z dnia 14.09.2011 r. k. 456

- korespondencja mailowa k. 460, 480-482

W piśmie z dnia 21 czerwca 2012 r. powódka złożyła oświadczenie o odstąpieniu od umowy na wykonanie 7 sztuk stolarko – piaskarek, zawartej w dniu 9 sierpnia 2011 r. Jednocześnie wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 556.077,76 zł, na którą składa się 363.716,85 zł tytułem wartości materiałów przekazanych do wykonania 7 sztuk solarko – blacharek wraz kwota 19.412,93 zł stanowiąca umówione wynagrodzenie i kwota 193.360,91 zł tytułem szkody poniesionej przez powódkę - różnicy pomiędzy kosztami poniesionymi w związku z wykonaniem 7 sztuk solarko – piaskarek a ceną sprzedaży jaka mogła za nie osiągnąć.

Dowód:

- oświadczenie o odstąpieniu k. 36-37

- zestawienie materiałów k. 38-40

Pozwana zleciła wykonanie wyceny kosztów poniesionych w procesie produkcji piaskarko – solarek i pługów odśnieżnych rzeczoznawcy W. S.. Zgodnie ze sporządzoną w dniu 11 czerwca 2012 r. wyceną cena końcowa pozwalająca na zakończenie zleceń realizowanych dla powódki bez strat winna wynosić dla produktu w postaci piaskarko solarki PS-08 w wynosić minimum 46.638,80 zł za 1 sztukę.

Dowód:

- wycena kosztów k. 65-71

- zapisy na kontach k. 72-78

- zestawienie kosztów zmian k. 79-82

- podsumowanie kosztów dodatkowych k. 83

- koszty robocizny k. 84

- koszty materiałów k. 85

- zapisy na kontach k. 86-87

- dokumentacja fotograficzna k. 88-90

- zeznania świadka W. S. k. 323-324

Powódka zlecała również innym podmiotom wykonanie pudła piaskarki. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wystawiła w związku z jej wykonaniem fakturę VAT na kwotę 50.142 zł brutto (41.100 zł netto), przy przyjęciu ceny 13.700 zł netto za 1 komplet. Z kolei R. J. za wykonanie konstrukcji piaskarki wystawiła fakturę VAT nr (...), w której jej cenę określił na 16.500 zł netto. Cena za wykonanie konstrukcji pługu lejowego wyniosła natomiast 4.000 zł netto.

Dowód:

- faktura VAT (...) k. 176

Powódkę łączyła z rosyjską spółką (...), (...) umowa nr (...).12.10 z dnia 23 grudnia 2010 r., na mocy której powódka zobowiązała się dostarczyć maszyny do remontu i utrzymania dróg oraz ich wyposażenie. Termin dostawy zakreślono do dnia 10 lutego 2012 r. Wartość jednej piaskarki określono na 18.800 euro. Ostatecznie jednak za dostarczoną

piaskarkę w konfiguracji z dwoma wałkami rozbrylającymi i automatycznym systemem regulacji gęstości posypywania rosyjska spółka uściła cenę w wysokości 19.790 euro netto.

Na mocy umowy z dnia 21 grudnia 2011 r. zawartej z tym samym podmiotem zobowiązanie powódki kształtowało się w sposób analogiczny. Termin dostawy określono do dnia 31 grudnia 2011 r. Za dostarczoną piaskarkę „ (...)” w konfiguracji z dwoma wałkami rozbrylającymi i automatycznym systemem regulacji gęstości posypywania oraz planką rosyjska spółka uściła cenę w wysokości 18.800 euro netto.

Spółka (...) w dniu 20 kwietnia 2012 r. zrezygnowała z odbioru urządzeń od powódki wskazując, że powódka nie dotrzymała terminów dostaw 10 sztuk piaskarek typu M. 8 i 10 sztuk pługów odśnieżnych typu (...), w związku z czym rosyjska spółka nie była w stanie dostarczyć tych urządzeń klientom.

Dowód:

- kontrakt z dnia 23.12.2010 r. k. 163-167
- faktura z dnia 11.10.2011 r. k. 168
- kontrakt z dnia 21.12.2011 r. k. 169-172
- faktura z dnia 17.01.2012 r. k. 173-174
- pismo z dnia 20.04.2012 r. k. 175
- zeznania prezesa zarządu powódki P. K. k. 333-334, 335, 599-601

Pozwana nie wskazywała na wolę wydania powódce 7 solarko – piaskarek, wykonanych na podstawie umowy z dnia 10 sierpnia 2011 r. i nie wydanych powódce. Według informacji na dzień 28 marca 2014 r. maszyny zostały wystawione na sprzedaż.

Okoliczność bezsporna

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie ustalony został na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony, których autentyczność nie była kwestionowana przez strony. Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły również zeznania świadków i przedstawicieli stron postępowania. Zeznania te Sąd uznał w zdecydowanej mierze za wiarygodne; odnosiły się one do sposobu współpracy stron, zakresu prac które na podstawie umowy miała wykonać powódka i ustaleń dotyczących wysokości wynagrodzenia za wykonane przez pozwaną prace. Były one w zasadniczej mierze zgodne co do zakresu wykonanych przez pozwaną prac i sposobu dokonywania zmian w dokumentacji projektowej, jednak nie pozwoliły na precyzyjne odtworzenie ustaleń stron co do wynagrodzenia za wykonane maszyny w związku ze zmianami w projekcie i koniecznością wykonania prac dodatkowych.

Sąd dopuścił również dowód z opinii biegłego w celu ustalenia wynagrodzenia za wykonanie 10 sztuk pudła piaskarki wraz z montażem przenośnika i rozsypywacza z uwzględnieniem nakładu pracy, nakładów oraz stawek i cen z drugiej połowy 2011 r. Opinia ta, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia, miała jedynie pomocnicze znaczenie dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a to wobec nieprzedłożenia przez strony dokumentów, które pozwoliłyby na precyzyjne ustalenie wysokości kosztów ponoszonych w toku produkcji – ilości czasu poświęconego na wykonanie dzieła.

Sąd oddalił wnioski o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka o nazwisku C., uznając go pozbawiony istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Wylczenie roboczogodziny przygotowanego przez tę osobę (k. 552) nie zmieniało w niczym tego, że według umowy strony przyjęły stawkę 50 zł za godzinę.

Nie znalazł również Sąd podstaw do dopuszczenia dowodu z uzupełniających zeznań świadków S. R. i R. P., bowiem w swych zeznaniach świadkowie ci odnosili się już do kwestii cen ustalonych przy zawarciu umowy. Z kolei wniosek o dopuszczenie dowodu z oświadczenia z dnia 2.01.2015 r. był spóźniony w kontekście brzmienia art. 207 § 6 k.p.c.

Sąd uznał, że strony niniejszego postępowania łączyła umowa o dzieło, uregulowana w art. 627 i nast. k.c. Wobec uznania, że doszło do skutecznego odstąpienia od umowy w oparciu o treść art. 491 k.c., o czym mowa będzie w dalszej części uzasadnienia, Sąd uznał że podstawę roszczeń powódki o zwrot wypłaconego wynagrodzenia stanowi art. 494 § 1 k.c.

Na dochodzoną przez powódkę kwotę składały się trzy sumy, a mianowicie: 135.890,51 zł tytułem wynagrodzenia za wykonanie 7 sztuk piaskarek, 227.826,34 zł tytułem kosztów przekazanych pozwanej materiałów na wykonanie solarko – piaskarek oraz 192.360,91 zł tytułem szkody wynikłej ze zwłoki z wydaniem maszyn i utratą kontrahenta.

Sąd uwzględnił powództwo w zakresie pierwszej składowej części dochodzonego roszczenia, to jest w zakresie żądania zapłaty kwoty 135.890,51 zł tytułem zwrotu zapłaconego przez powódkę pozwanej wynagrodzenia. Sąd ustalił, iż strona powodowa miała podstawy do skutecznego domagania się zwrotu wypłaconego wynagrodzenia na podstawie art. 494 § 1 k.c. w zw. z art. 491 k.c.

Zgodnie z drugim z powołanych przepisów jeżeli jedna ze stron dopuszcza się zwłoki w wykonaniu zobowiązania z umowy wzajemnej, druga strona może wyznaczyć jej odpowiedni dodatkowy termin do wykonania z zagrożeniem, iż w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu będzie uprawniona do odstąpienia od umowy. Może również bądź bez wyznaczenia terminu dodatkowego, bądź też po jego bezskutecznym upływie żądać wykonania zobowiązania i naprawienia szkody wynikłej ze zwłoki (§1). Jeżeli świadczenia obu stron są podzielne, a jedna ze stron dopuszcza się zwłoki tylko co do części świadczenia, uprawnienie do odstąpienia od umowy przysługujące drugiej stronie ogranicza się, według jej wyboru, albo do tej części, albo do całej reszty niespełnionego świadczenia. Strona ta może także odstąpić od umowy w całości, jeżeli wykonanie częściowe nie miałoby dla niej znaczenia ze względu na właściwości zobowiązania albo ze względu na zamierzony przez nią cel umowy, wiadomy stronie będącej w zwłoce (§2).

Umowa stron dotyczyła wykonania 10 sztuk piaskarek i niespornym jest, że do stycznia 2012 r. powódce wydane zostały trzy maszyny. W tej sytuacji, kwalifikując świadczenie pozwanej jako podzielne, uznać należało że powódka była uprawniona co do zasady do odstąpienia od umowy z dnia 9 sierpnia 2011 r. w części dotyczącej 7 solarko – piaskarek. Bezspornym jest, iż do momentu odstąpienia pozwana nie wydała podanej liczby maszyn powódce, pomimo kierowanych do niej wezwań chociażby z dnia 24 lutego 2012 r., 4 kwietnia 2012 r. i 15 maja 2012 r. W ostatnim z wymienionych wezwań zastrzeżono rygor odstąpienia od umowy w przypadku niewydania maszyn w wyznaczonym terminie .

Ponadto Sąd uznał, iż po stronie pozwanej spółki doszło do zwłoki w wydaniu siedmiu pudeł solarko – piaskarek. Z umowy (z zamówienia) wynika, że pozwana zobowiązała się wykonać prototyp podła piaskarki wraz z przenośnikiem taśmowym i rozsypywaczem do dnia 15 września 2011 r., zaś pozostałe 9 sztuk maszyny – najpóźniej do grudnia 2011 r. (w umowie wskazano październik – grudzień 2011 r.). Z zeznań świadka J. K. (1) i prezesa zarządu powódki P. K. wynika, że wydanie 3 sztuk maszyn nastąpiło we wrześniu (1 sztuka) i w grudniu 2011 r. (2 sztuki).

Zaniechania wydania kolejnych sztuk piaskarek nie uzasadniało, zdaniem sądu, oczekiwanie na spełnienie świadczenia przez powódkę, to jest na zapłatę określonego przez pozwaną wynagrodzenia uwzględniającego koszty nanoszonych zmian w dokumentacji. Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby strony miały równocześnie spełnić swoje świadczenia, tj. aby uzgodniły, że zapłata pełnego wynagrodzenia przez stronę powodową miała nastąpić w tym samym czasie co wydanie maszyn, będących przedmiotem umowy łączącej strony. Przeciwnie, z

faktu, że w toku realizacji umowy wydano powódce 3 piaskarko – solarki i nastąpiło to przed ostatecznym rozliczeniem stron wynika, że strony zakładały wydanie maszyn jeszcze przed ustaleniem tego ostatecznego wynagrodzenia, uwzględniającego koszty naniesionych zmian. Do powyższych wniosków skłania fakt, iż w zamówieniu upoważniono pozwaną do wystawienia faktury VAT nie wskazując terminu zapłaty wynagrodzenia, przy czym określono precyzyjnie termin wydania dzieła. Ponadto wskazano, że szczegóły pozostają do uzgodnienia pomiędzy stronami, a niespornym również jest że obydwie strony dokonywały zmian w dokumentacji i skutkowały one zmianą wysokości wynagrodzenia.

Z powyższych względów brak było, zdaniem Sądu, podstaw do przyjęcia, że strona pozwana na podstawie art. 488 §2 k.c. była uprawniona do wstrzymania się z wydaniem kolejnych 7 sztuk solarko – piaskarek do czasu uiszczenia całości wynagrodzenia, uwzględniającego koszty zmian przez powódkę. Przemawia za tym także fakt, że strona powodowa uiszczała w całości wynagrodzenie wynikające z faktur wystawionych przez stronę pozwaną do dnia 2 stycznia 2012 r. Faktury te opiewały na kwoty, które były przedmiotem pierwotnej umowy; nie ujęto w nich kosztów wynikających z prac dodatkowych i zmian w dokumentacji. Powódka mogła zatem zasadnie oczekiwać wydania świadczenia wzajemnego, tym bardziej, że różnica pomiędzy zapłaconym wynagrodzeniem a wynagrodzeniem uwzględniającym zmiany, (wskazany przez biegłego), nie była tak drastyczna, jak utrzymywała pozwana.

Podkreślić również należy, że nawet w razie podzielenia stanowiska strony pozwanej co do obowiązku wydania maszyn za jednoczesną zapłatą wynagrodzenia uwzględniającego także koszty zmian i prac dodatkowych, to na stronie pozwanej spoczywał ciężar dowodu, iż wynagrodzenie uiszczone do tej pory przez stronę powodową nie wypełniało pełnej kwoty wynagrodzenia, uwzględniającej nakład pracy pozwanej, związany w szczególności ze zmianami w dokumentacji dokonywanymi na etapie realizacji prac. Pozwana wnosila co prawda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia wysokości jej wynagrodzenia, jednak obciążał ją również obowiązek przedstawienia takiego materiału dowodowego, który pozwoliłby na poczynienie miarodajnych ustaleń w ww. zakresie. Dotyczy to w szczególności danych dotyczących funkcjonowania przedsiębiorstwa i kosztów z tym związanych, w tym kosztów wynagrodzeń pracowników, liczby pracowników, ilości czasu poświęconego na wykonanie dzieła na rzecz powódki.

Dowód z opinii biegłego miał jednak ograniczone znaczenie dla poczynienia ustaleń w tym zakresie wysokości należnego pozwanej wynagrodzenia, gdyż biegły opierał się w znacznej mierze na tych danych podanych przez pozwaną, których, zdaniem Sądu, nie można było zweryfikować. Dotyczyło to w szczególności czasu przeznaczanego na wykonanie przedmiotowych maszyn, określonego na poziomie 4808 godzin. Tu biegły wskazał, że nie przedstawiono kart pracy pracowników, a jedynie tzw. zbiorówki, listy płac zawierających zbiorcze zestawienie. Jednocześnie biegły wyjaśnił, że nie jest możliwe w oparciu o te dane, które posiadał, ustalenie czasu niezbędnego do wykonania określonej maszyny w oderwaniu od realiów, obowiązujących w określonym zakładzie, a chociażby technologii pracy, wydajności itp.

W ocenie Sądu nie było podstaw do przyjmowania przy wyliczeniu wysokości wynagrodzenia innej stawki roboczogodziny niż stawka 50 zł, gdyż właśnie na takim poziomie została ona ustalona przez strony, co wynikało także z zasad przyjmowanych we wcześniejszej współpracy stron. Wskazują na to zeznania świadków, w szczególności L. P., pracownika pozwanej, który wskazał, że późniejsze kilkakrotne podwyższenie wynagrodzenia wynikało z polecenia nowego prezesa zarządu. Świadek J. K. (1) w swych zeznaniach określał analizowaną stawkę na 40 zł za roboczogodzinę. Samo zastosowanie przez stronę pozwaną takiej a nie innej stawki do kalkulacji wynagrodzenia, nawet jeśli pozostawało w oderwaniu od realiów gospodarczych i stawka ta była niższa od stawek powszechnie stosowanych na rynku, nie usprawiedliwiałoby dalszego zwiększenia tej stawki tylko z uwagi na przekonanie nowego zarządu spółki, że został naruszony interes pozwanej spółki i w istocie realizacja umowy doprowadziłaby do straty. Niedopuszczalne jest uznanie, że pozwaną obowiązywała stawka wynikająca z jednostronnej modyfikacji. Zauważyć trzeba, że stawka ta miała znaczenie jedynie dla ewentualnej kalkulacji sporządzonej przez stronę pozwaną. Skoro zaś w sporządzonej przez pozwaną kalkulacji, dołączonej do pisma z dnia 17 stycznia 2012 r., posługiwano się stawką na poziomie 50 zł, to obecne zarzuty odnośnie tej stawki nie znajdują żadnego uzasadnienia. Na taką stawkę wskazywał zresztą w swych zeznaniach również prezes zarządu pozwanej spółki (...), powołując się na ustalenia i rozmowy z pracownikami spółki, którzy wskazywali podstawę takiej kalkulacji. Tym samym, nawet przyjmując

założenia powołane przez biegłego w opinii – liczbę roboczogodzin i stawkę na poziomie 50 zł można byłoby uznać, że wynagrodzenie za wykonanie pudła solarko – piaskarki oscyluje w granicach wskazanych w tabeli nr 7 opinii uzupełniającej, to jest na poziomie 24.692,48 zł. Wartość ta ma jedynie znaczenie orientacyjne z uwagi na nieweryfikowalność tych danych, które przyjął biegły na potrzeby sporządzenia opinii i odpowiedzi na pytania Sądu. Nie można jednak pominąć tego, że wysokość tego wynagrodzenia zbliżona jest do kwoty wskazanej w kalkulacji dołączonej do pisma z dnia 17 stycznia 2012 r.

W ocenie Sądu nie ma obecnie podstaw do tego, aby do podanej powyżej kwoty doliczyć koszt materiałów podstawowych zużytych przez wykonawcę. Z umowy stron nie wynika, aby strona powodowa zobowiązywała się do zwrotu na rzecz pozwanej jakichkolwiek innych materiałów poza tymi, które wynikały ze zmian w dokumentacji – materiałów dodatkowych, których potrzeba użycia wynikała w toku realizacji dzieła. W umowie określono jedynie wysokość wynagrodzenia przysługującego pozwanej za wykonanie dzieła, a więc ściśle rzecz ujmując za podjęcie czynności zmierzających do jego realizacji. Umowa nie stanowi zaś źródła innych świadczeń, w tym także w zakresie zwrotu wartości wbudowanych materiałów. Rzeczą pozwanej było sporządzenie na swoje potrzeby kalkulacji wynagrodzenia w taki sposób, by uwzględnić koszt zastosowanych materiałów.

Przytoczona argumentacja, jak wskazano wcześniej, miała jedynie znaczenie uzupełniające, a to z uwagi na fakt, iż doszło do odstąpienia od umowy. Ze stanowiska pozwanej wynika, że zaakceptowała ona fakt, iż umowa już stron nie obowiązuje, pozwana nie przedstawiła korespondencji, w której kwestionowałaby odstąpienie. Również ze sposobu postępowania pozwanej po odstąpieniu nie wynika, aby uważała ona umowę za obowiązującą, podejmowała czynności zmierzające do jej wykonania. Sam prezes pozwanej spółki (...) przyznał na rozprawie w dniu 28 marca 2014 r., że pozwana wystawiła solarko – piaskarki na sprzedaż. Z tego względu nie sposób przyjąć, że pozwana jest nadal w gotowości do wykonania zobowiązania. W tej sytuacji należało uznać, że powódka skutecznie odstąpiła od umowy w niewykonanej części, to jest w odniesieniu do 7 wykonanych solarko –piaskarek. W konsekwencji zatem zastosowanie znalazł art. 494 § 1 zdanie 1 k.c., zgodnie z którym strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy, a druga strona obowiązana jest to przyjąć. Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić zatem trzeba, że pozwana zobowiązana jest do zwrotu na rzecz powódki wynagrodzenia uiszczonego za 7 solarko – piaskarek. Zasadne jest żądanie zasądzenia kwoty 135.890,51 zł (7 x 19.19.412,93 zł) .

Sąd za uzasadnione uznał również roszczenie powódki dochodzone tytułem odszkodowania za niewykonanie zobowiązania przez pozwaną – zaniechanie wydania 7 maszyn. Roszczenie to znajduje uzasadnienie brzmieniu art. 494 § 1 zdanie 2 k.c., zgodnie z którym strona, która odstępuje od umowy, może żądać nie tylko zwrotu tego, co świadczyła, lecz również na zasadach ogólnych naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania.

Ocena żądania dokonywana winna być zatem w kontekście przesłanek, określonych w art. 471 k.c., stosownie do którego dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odpowiedzialność kontraktowa dłużnika na podstawie powołanego przepisu powstaje, jeżeli spełnione zostaną następujące przesłanki: 1) szkoda wierzyciela w postaci uszczerbku majątkowego; 2) niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania przez dłużnika; 3) związek przyczynowy między nienależytym wykonaniem lub niewykonaniem zobowiązania a poniesioną szkodą. Ciężar dowodu istnienia związku przyczynowego oraz powstania szkody w świetle art. 6 k.c. spoczywa na wierzycielu jako osobie, która z tychże faktów wywodzi skutki prawne. W przepisie art. 471 k.c. zawarte jest jednocześnie domniemanie, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania nastąpiło wskutek okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność.

W tym zakresie wskazać trzeba w pierwszej kolejności, że pozwana nie obaliła domniemania, zakładającego, że do niewykonania zobowiązania doszło z przyczyn, za które ponosi odpowiedzialność. Powoływała się jedynie na brak zapłaty ze strony powódki podwyższonego wynagrodzenia. Jak już jednak uprzednio ustalił Sąd, nie było podstaw do przyjęcia, aby strony zawierając umowę zakładały jednoczesne spełnienie świadczeń wzajemnych. Z uwagi na zatem

na termin wykonania dzieła przez pozwaną, określony w zamówieniu z dnia 10 sierpnia 2011 r., nie było podstaw do uznania, aby pozwana napotkała jakiegokolwiek przeszkody w wykonaniu zobowiązania.

Sąd uznał jednocześnie, że powódka wykazała pozostałe przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej. W zakresie ustalenia samego faktu powstania szkody oparto się na postanowieniach umów łączących powódkę z kontrahentem rosyjskim oraz pisma kontrahenta rosyjskiego z dnia 20 kwietnia 2012 r., w którym odstąpił on od umowy z powódką z uwagi na niewydanie solarko – piaskarek w ustalonym uprzednio terminie. Dokumenty te pozwalają na przyjęcie, że powódkę łączyły ze spółką (...) umowy sprzedaży maszyn do remontu dróg, w tym 10 sztuk piaskarek M. M. 8, za cenę 18.800 euro sztuka. Powódka nie wykonała powyższej umowy, wobec faktu że nie zostały jej wydane maszyny które wykonać miała pozwana. W związku z powyższym rosyjska spółka odstąpiła od umowy w dniu 20 kwietnia 2012 r.

W ocenie Sądu nie można twierdzić, by strona powodowa przyczyniła się do powstania szkody poprzez wprowadzanie licznych zmian do dokumentacji, a w efekcie znajdowałby zastosowanie art. 362 k.c. Zgodnie z powołanym przepisem jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Z porównania dat korespondencji, prowadzonej przez strony oraz pisma kontrahenta rosyjskiego z dnia 20 kwietnia 2012 r. wynika, że bezpośrednią przyczyną powstania szkody, a zatem nieosiągnięcia zysku ze sprzedaży na rzecz kontrahenta tych maszyn, było niedostarczenie maszyn przez stronę pozwaną do 20 kwietnia 2012 r. Nie był natomiast przyczyną opóźnienia sam fakt przedłużenie czasu wykonania maszyn z grudnia 2011 r. do stycznia 2012 r., niezależnie od tego, czy przyczyna tego przedłużenia były zmiany w dokumentacji projektowej czy też przestój w zakładzie pozwanej. Gdyby bowiem strona pozwana nawet w marcu lub na początku kwietnia 2012 r. wydała solarko – piaskarki powódce, powódka wydałaby otrzymane maszyny kontrahentowi rosyjskiemu i nie doszłoby do odstąpienia od umowy. W takiej sytuacji szkoda po stronie powodowej nie nastąpiłaby.

Do obliczenia wysokości odszkodowania wykorzystano wartość rynkową tego typu solarko – piaskarek wskazaną przez biegłego w pierwszej opinii w tabeli nr 1 poz. 4 (str. 15 opinii k. 359). Jednocześnie zaś przeliczenie tych wartości, za które miały być sprzedane te solarko – piaskarki na rzecz kontrahenta rosyjskiego (18.800 euro) z uwzględnieniem kursu euro obowiązującego w dniu odstąpienia przez powoda od umowy (4.2585 zł na dzień 21 czerwca 2012 r.), dało kwotę nawet wyższą niż ta, którą powódka wskazała jako cena za jedną sztukę (79.439,68 zł). Sąd uznał zatem za wykazane, że za sprzedaż jednej solarko – piaskarki podmiotowi rosyjskiemu powódka mogła uzyskać faktycznie kwotę 79.439,68 zł. Odejmując od tego zaś kwotę wartości rynkowej podobnej solarko – piaskarki czyli 49.000 zł, Sąd uzyskał kwotę 30.439,68 zł. Ponieważ jednak strona powodowa z tytułu utraconego zysku za jedną solarko – piaskarkę domagała się kwoty 27.480,13 zł, jako różnicy pomiędzy 79.439,68 zł i 51.959,55 zł (zestawienie materiałów k.40), żądanie powódki zasługiwało na uwzględnienie w całości przy przyjęciu, że utrata zysku związana była z zaniechaniem wydania 7 solarko – piaskarek. Z tego względu zasądzeniu na rzecz powódki tytułem odszkodowania za niewykonanie zobowiązania podlegała kwota 192.360,91 zł (7x 27.480,13 zł).

Po zsumowaniu powołanej powyżej kwoty z kwotą podlegającą zasądzeniu z tytułu zwrotu nienależnego świadczenia na podstawie art. 494 § 1 k.c. w zw. z art. 410 k.c., Sąd otrzymał kwotę 328.251,41 zł.

Podstawę rozstrzygnięcia w zakresie odsetek od zasądzonej kwoty stanowił art. 481 § 1 k.c. Sąd uwzględnił w tym zakresie żądanie powódki i odsetki od zasądzonej kwoty przyznał od dnia 4 lipca 2012 r. Data ta przypada w dniu następnym po dniu, w którym upłynął wyznaczony przez powódkę w piśmie z dnia 21 czerwca 2012 r. termin zapłaty. Z potwierdzenia odbioru na k. 37 wynika bowiem, że pozwana odebrała wezwanie w dniu 26 czerwca 2012 r., stąd 7-dniowy termin upłynął w dniu 3 lipca 2012 r.

Sąd nie uwzględnił powództwa w tej części, która dotyczyła zwrotu wartości materiałów przekazanych na rzecz strony pozwanej na wykonanie 7 sztuk solarko – piaskarek. Roszczenie z tego tytułu opiewało na 227.826,34 zł, przy przyjęciu wysokości tych kosztów w odniesieniu do jednej solarko – piaskarki na 32.546,62 zł. W tym zakresie powództwo nie zostało jednak w żaden sposób wykazane. Do pozwu dołączono jedynie zestawienie przekazanych materiałów, stanowiące wydruk bez podpisu jakiegokolwiek osoby. Nie przedstawiono żadnych materiałów, danych, które stanowiły

podstawę do sporządzenia powołanego zestawienia. Również przesłuchani świadkowie nie potrafili precyzyjnie określić jakie materiały i w jakiej ilości powódka wydała pozwanej. Stwierdzali jednocześnie, że takie czynności nie były w żaden sposób dokumentowane. W tej sytuacji nie sposób zweryfikować przedstawionego zestawienia, a w konsekwencji uznać go za dowód pozwalający stwierdzić okoliczności podnoszone przez powódkę. Nie ma w tej sytuacji podstaw do przyjęcia, że wymienione w zestawieniu materiały zostały faktycznie przekazane stronie pozwanej w podanej ilości, jak również, że mają one wartość wskazaną w zestawieniu. Zauważyć zaś w tym miejscu należy, że pozwana zakwestionowała prawdziwość powyższych wartości, co obligowało powódkę do wykazania twierdzeń w zakresie analizowanego roszczenia. Zz tego względu to powództwo w opisywanej części oddalono.

O kosztach niniejszego postępowania orzeczono na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powództwo zostało uwzględnione w 59% (328.251,41 zł z 556.077,76 zł), wobec tego w takim też stosunku rozdzielono koszty procesu uznając, że w tej części koszty postępowania powinna ponieść pozwana. W niniejszym postępowaniu powódka poniosła koszty w wysokości 36.021 zł, na które składa się 27.804 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu (k. 45), 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (k. 11), 7.200 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika (ustalonego na podstawie §6 pkt 7 w zw. z § 2 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, t. jedn. Dz. U. 2013, poz.461) oraz 1.000 zł zaliczki (k. 330). Z kolei pozwana poniosła koszty w łącznej wysokości 11.207,15 zł, na które składa się: 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (k. 102), wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 7.200 zł (ustalone na podstawie §6 pkt 7 w zw. z § 2 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, t. jedn. Dz. U. 2013, poz.490), zaliczki w łącznej wysokości 3.990,15 zł (1.000 zł k. 327, 95,26 zł k. 191, 2.894,89 zł k. 598).

Łącznie koszty poniesione przez strony w niniejszym postępowaniu wyniosły 47.228,15 zł, zaś 59% z tej kwoty to 27.864,60 zł. Koszty w takiej wysokości powinna ponieść pozwana. Mając zaś na uwadze okoliczność, że pozwana wydatkowała dotąd 11.207,15 zł, do zapłaty na rzecz powódki pozostała kwota 16.657 zł.

Sygn. akt VIII GC 410/12

S.(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)